

Разказъ за Зографските мъченици

Византийският императоръ Михаилъ Палеологъ, за да си уздрави подкрепата на източните латински владетели, обявилъ се за съединението на западната и източната църкви, подъ върховенството на папата. Съединението било прогласено на Лионския съборъ въ 1274 г. Опозицията била силна въ Цариградъ и въ Света-гора. Срещу протестите и бунтовете на православните било употребено насилие. Некои отъ гръцките светогорски монастири били принудени да приематъ униятия. Кораво се държалъ за православието българският Зографски манастиръ, но горко си изплатилъ. Той билъ нападнатъ отъ латински банди, които го опленили и запалили манастирската кула, съградена някога отъ Асъня II, и тамъ загинали 22 монаси и 4 свещени лица. Тогава били унищожени много книги и скъпоценни църковни вещи, останали отъ българските царе Симеона, Петра и Ивана Асъния.

Това събитие е описано на гръцки, въ ръкописъ въ Протата, и на български. Преразказано е и въ Афонския патерикъ, II, 7-о издание (1897 г.), стр. 233—249. Срв. също у Филарета, Святые южныхъ славянъ, Спб. 1894, стр. 229—231. Българският текстъ, по преписъ отъ XVI в., български изводъ, е билъ изнесенъ отъ В. Григоровича и сега се намира въ Румянцевския музей въ Москва, № 1706 на Григоровичевата сбирка, где имахме възможност да направимъ отъ него фотографска снимка. Той биде печатанъ отъ Радченко въ Киев. Унив. Извѣстія, 1898 г., № 9, стр. 116—117. Радченко, като има предъ видъ думитѣ *АЗЫКЪ НАХОДѢЩИЙ*, подъ които иска да разбере турцитѣ, приема, че разказътъ ще да е билъ писанъ при нашествието на турцитѣ въ България, XIV в. Вгледаме ли се обаче по-добре въ съответния контекстъ на тия думи, ще разберемъ, че авторътъ на разказа, самъ зографецъ, се моли на Зографските мъченици да закрилятъ малкото зографско братство отъ вълцитѣ еретици (католици) и отъ нападатели, подобни на ония, които бѣха разорили Зографския манастиръ. Ние мислимъ, че разказътъ е билъ написанъ не много късно следъ латинското нападение въ Зографъ въ 1275 г. 10 октомврий, може би